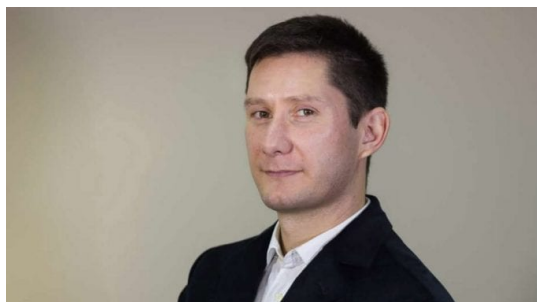

Вучићева "историјска победа" и наша "ибијевска" опозиција - и шта ћемо сад?!

Пише: Александар Дикић
среда, 06 април 2022 13:34

Ови избори су показали да Срби скоро акламативно прихватају аутократију као трајну форму државне организације. Постало је кристално јасно да је комплетни изборни процес само јефтина оперетска фасада квазиполитичког плурализма.

Вучићева „историјска победа“ била је очигледна и пре него што је објавио своју кандидатуру. Он се није тркао са конкурентима, већ са натполовичном већином коју жели да има као доказ да је суверени власник Александрије, земље некада познате под именом Србија.

Србија се врти у круг све већом брзином и према очекивањима стручњака излаз из тог круга неће бити заустављање, већ неконтролисано излетање са те путање под дејством присилне центрифугалне силе. Где, како и са каквим последицама ћемо атерирати остаје једина непозната у тој суицидалној једначини.

Вучићева „историјска победа“ била је очигледна и пре него што је објавио своју кандидатуру. Он се није тркао са конкурентима, већ са натполовичном већином коју жели да има као доказ да је суверени власник Александрије, земље некада познате под именом Србија

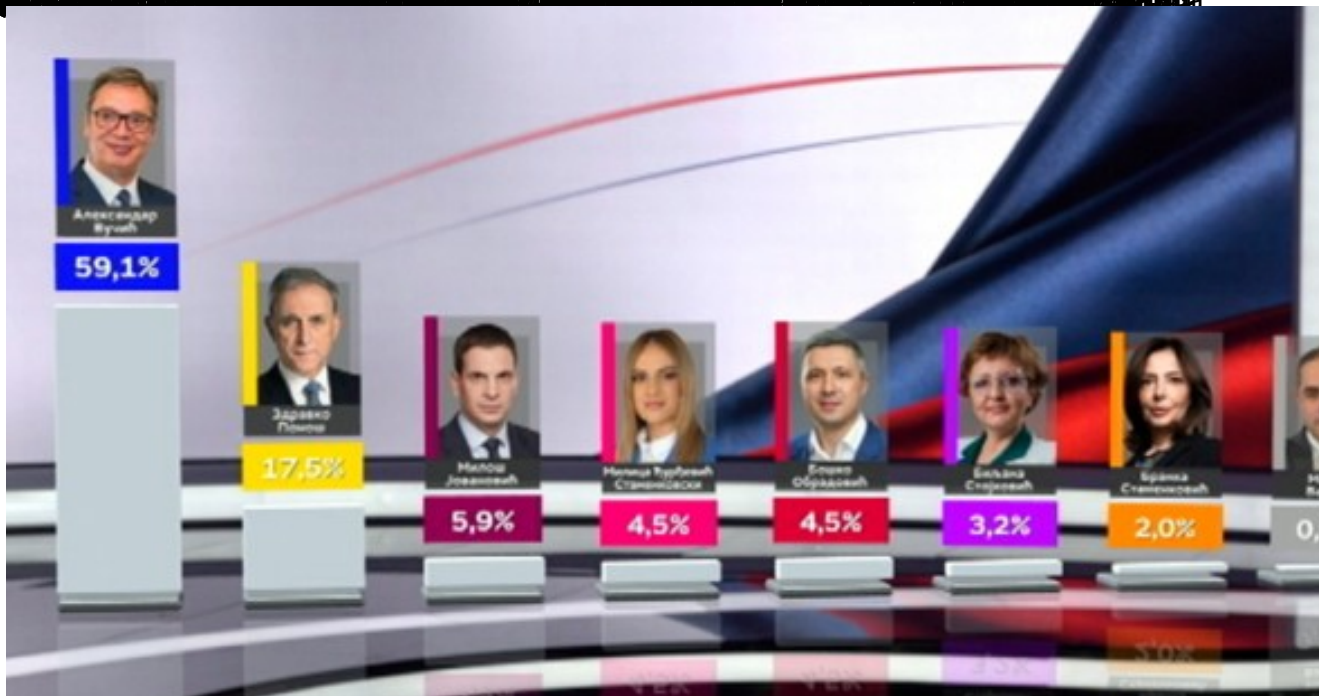
По распореду фигура вратили смо се у 2016.годину. Ко је победио на овим изборима непогрешиво показује реакција учесника на још незваничне резултате. Не зна се чија радост је бизарнија, дела опозиције или дела власти.

Чувену ЋБ гитару заменила је акапела МОРАМО, листа која се највише обрадовала јер ће се зелениш у парламенту заливати државним новцем, а какви ће плодови тог буџетског култивисања бити, време ће као непогрешиви судија показати. Цензус десничаре можемо поделити на четнике и почетнике. Видећемо са коликом се лакоћом идеолошки следбеници равногорских гибаничара претварају у скупштинске јагњеће бригаде, без обзира да ли се ради о поцепаном ПОКС-у, отцепљеним Дверима или расцепљеном ДСС-у. За разлику од горепоменутих, готово расходованих ветерана политичке сцене, Заветници су сигурно највеће изненађење ових избора, јер су једини изашли самостално и без већих трзавица, уз приметни ветар у леђа режимских медија, прескочили цензус на опште саблажњавање са твитерашких висина и кругодвојкашких силиконских долина.

“Александре Вучићу, требаће ми много мање времена да те оборим са власти, него што је то теби било потребно за мене” грмео је Драган Ћилас после завршених београдских избора 2018. године. Вучић није потрошио ни годину и по дана, док Драган Ћилас броји пету годину како неуспешно покушава да своју освету као хладну вечеру послужи резиднету виле на Андрићевом венцу. Инжињерски мајстор бројева уверавао је лаковерне да велика излазност одговара само опозицији и да је унутар апстиненцијалног стратума опозициони потенцијал до шест пута већи у односу на конкуренцију. Магична лествица од 900 000 је прескочена у Београду, али и уз такав оцив бирача Шапићева листа остала је недостижна за све остале такмаце.

Вучићева "историјска победа" и наша "ибијевска" опозиција - и шта ћемо сад?!

Пише: Александар Дикић
среда, 06 април 2022 13:34

(Данас)